

του στὰ γόνατά του καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα ἄφθονα, τὰ ὅποια ἐσφόγγιζε μὲ τὰ χέρια του καὶ μὲ τὸ πλατὺ καὶ ἀρμυρὸ σωβράκι του.

Ἡθέλησα νὰ τοῦ δώσω παρηγοριά, ἀκαιρη σὰν πᾶσα παρηγοριά, καὶ τὸῦ εἶπα.

— Σώπα, καὶμμένε Φανῆ, παρηγορήσου. Εἶσαι νέος καὶ θὰ γιатρευθῆς. Μεθαύριο θὰ πᾶς στὸ ναυτικὸ, θὰ ἰδῆς κόσμον ἄλλον καὶ θὰ τὰ λησμονήσης αὐτά.

Ἐσήκωσε μὲ μιᾶς τὸ κεφάλι του, καὶ μ' ἓνα ὕφος εὐγενικὸ καὶ ὑπερήφανο, μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη δύναμι καὶ ἔμπνευσι καὶ μὲ φωνὴ βραχνὴ μὰ σταθερὴ μοῦ εἶπε.

— Ὅχι, ὄχι μὴν τὸ λὲς αὐτό· δὲ θέλω νὰ τὴ λησμονήσω.

Καὶ πάλι ἔσκυψε τὸ πρόσωπο στὰ γόνατά του, καὶ πάλι ἄρχισε τ' ἀναφυλλητά.

*

Ὡς τόσο ὁ μαΐστρος εἶχε διπλωρῶση τὸ προιάρι μας στὸ γιολό· τὸ πανί μας εἶχε χαλαρωθῆ, καὶ τρίζανε θλιβερὰ τὰ τριτσαρόλια μας ἐνῶ ἡμεῖς ἐμέναμε ἐκεῖ, ἀραγμένοι καὶ ἀκίνητοι.

ΑΘΗΝΑΙ

Α. Κ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

ANGELICA FARFALLA *

Στ' ἀκύμαντα τῆς θάλασσας ἀτλάζια
Ἐκροπατώντας ἢ ψυχὴ, σὰ νᾶχη
Μισοαπλωμένα τὰ φτερά, μονάχη
Κινάει νὰ βρῆ στὴν ἄπειρη, γαλάζια
Μονάξια γιатρευμὸ γιὰ τὰ μαράζια
Ποῦ τόσο τὴν παθιάζουν καί, σὰ λάχη
Ν' ἀντικρύση τ' ὀριόπλουμο σελάχι
Κι' ὅλα τ' ἀστραφτερὰ χρυσὰ τσαπράζια
Τοῦ Ἥλιου, ὀρθοποδίζει ἐρωτεμένη
Στῆς ἀσημοβολῆς τὸ μονοπάτι
Ποῦ ἴσια τὴ βγάνει στ' ἄσπιλα τεμένη
Τῆς ὁμορφιάς κ' ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀπάτη
Πῶς θὰ πορεύεται αἰώνια ἱεροδοῦλα,
Στ' ἄγιο φῶς καίεται σὰν πετιλουδοῦλα.

1896

M.

* Ἀπὸ τυπογραφικὴ ἀβλεψία τὸ σοννέτο αὐτὸ χωρίστηκε ἀπὸ τὸ «Ἄλκης Παλαμᾶς» τοῦ ἴδιου ποιητῆ (σελ. 391)